

Prædiken til Palmesøndag Joh. 12, 1-16

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Seks dage før påske kom Jesus til Betanien, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. Der holdt de et festmåltid for Jesus; Martha sørgede for maden, og Lazarus var en af dem, der sad til bords sammen med ham. Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie. Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: »Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?« Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den. Da sagde Jesus: »Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begravnes. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid.« Den store skare af jøder fik nu at vide, at Jesus var der; og de kom derud ikke alene på grund af ham, men også for at se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde. Men ypperstepræsterne besluttede også at slå Lazarus ihjel, for på grund af ham gik mange jøder hen og troede på Jesus. Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de

råbte:

Hosianna!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn,

Israels konge!

Jesus fik fat på et ungt æsel og satte sig på det, sådan som der står skrevet:

Frygt ikke, Zions datter!

*Se, din konge kommer,
ridende på et æsels føl.*

Det forstod hans disciple ikke straks; men da Jesus var herliggjort, kom de i tanker om, at dette var skrevet om ham, og at det var det, man havde gjort med ham. Johannesevangeliet 12,1-16

Kom, Jesus, til os ind!
Med hjerte, mund og tunge
hosianna vil vi sjunge,
kom, fyld vor sjæl og sind!

Folk er vilde med Jesus. De hylder ham som en konge. Tiljubler ham og vifter med palmegrene. ”Hosianna! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn, Israels konge!” lyder deres råb. Ja, de ser Jesus som mere end en konge, nemlig som en Guds konge, for den adskillelse af religion og politik, som vi hylder i dag, var et ukendt fænomen dengang. Jesus får dog også fat i et æsel og opfylder således den profeti fra Zakarias’ bog, som jeg læste til at begynde med. Han iscenesætter sig selv som den fredskonge, profeten taler om, den konge som ”udråber fred til folkene, han hersker fra hav til hav og fra floden til jordens ender.”

Det er måske ikke så mærkeligt. I det just foregående stykke af Johannesevangeliet, får vi at vide, at Jesus har vækket den døde Lazarus til live igen, og at historien om denne storslåede begivenhed har spredt sig som en løbeild i folket. Måske datidens svar på de videoer, der i dag spredes med en helt utrolig hastighed. Virale videoer taler man om. Nå, det var et sidespring. I hvert fald har en stor folkeskare sat sit håb til Jesus, denne dødeopvækker, som en ny konge, der kunne frelse Israel fra hendes fjenders svøbe. Det er meget sandsynligt, at en eller anden form for opgør med den romerske besættelsesmagt lå i folks håb.

Nu fortæller Johannes også om, at ypperste-

præsterne og farisæerne, som havde magten i det styrende råd, beslutter at stræbe Lazarus efter livet, da hans opvækkelse netop har fået folk til at tro på Jesus. Jesus har de allerede besluttet at ville til livs. Igen et vidnesbyrd om, at religion og politik var to sider af den samme sag.

Vi ved jo godt, hvad det er for en skæbne, Jesus går i møde. Vi sang om det i den første salme. Det lykkedes for myndighederne at få fat i Jesus og få ham dømt til døden og henrettet. De måtte ganske vist have romerne til at gøre det for dem. Sådan var reglerne, kun romerne havde lov til at dødsdømme. Nok kunne jøderne formentlig have gjort det af med Jesus selv, også uden at romerne ville tage det alt for tungt, men måske var det også bekvemt for jøderne at få romerne til at gøre det beskidte arbejde. Mange i folket var jo stadig begejstrede for Jesus.

De politiske forhold i datidens Israel var ganske særlige. Romerne havde besat landet, men jøderne havde et udstrakt selvstyre. Romerne sad på den militære magt, men så længe jøderne holdt ordentligt hus med deres folk, holdt ro og orden, for det kunne romerne godt lide, og betalte deres skatter, så var romerne fornøjede. Politik handler jo mest om magt og penge. Og så altså om religion, også for romerne, selvom det måske spillede en mindre rolle i netop denne situation.

Der var faktisk en smule ballade på den tid. Nogle oprørere kaldet zeloter havde hærget i landet i et ynkeligt forsøg på at vælte ro-

merne af magten. En af zeloterne, Simon, var blevet en af Jesu tolv disciple. Barabbas, der blev frigivet i stedet for Jesus, var måske også en zelot.

Så romerne var på stikkerne. Og det er i den lidt spegede politiske situation, Jesus drager ind i Jerusalem, magtens centrum, både den religiøse og politiske magt. Men det budskab, Jesus fortalte, levede og var, det tog ikke hensyn til hverken den ene eller den anden slags magthavere. Jesus lod sig hylde som en fredskonge, men han søgte ingen magt. Tværtimod lod han sig villigt underlægge magthaverne og stod ved sig selv og sit budskab til det sidste. Tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør, sagde han, da han hang på korset.

Men Jesus sætter sig ikke bare ud over det politiske magtspil. Han trodser også den sædvanlige forståelse af pengenes magt. Da Judas brokker sig over, at den dyre nardusolie bliver spildt i stedet for at blive solgt for at give pengene til de fattige – og lad os da bare sige, at Judas har en god pointe – så lader Jesus på en måde hånt om pengene og deres magt, endda deres magt til at gøre godt. Han tager i stedet imod Marias kærlighedsgerning imod ham, og gør den til et tegn: ”Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begraves”, siger Jesus, og lader dermed Marias salving af hans fødder til begyndelsen på hans begravelsessalving. Han vidste, hvad det var, der ventede ham sidst på ugen.

Og det tegn, som sættes af en kærlighedsgerning, det er så ganske sine 300 denarer

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

værd, en anseelig sum svarende til det meste af en årsløn for en almindelig arbejder. Eller rettere: Jesus går slet ikke op i prisen. Han henviser sine tilhørere til deres næste: De fattige kan de gøre godt for, når som helst. De er altid lige i nærheden. Men lad Maria gøre godt for ham, mens han er der, for det er han ikke så længe.

Jesus hæver sig over de politiske magt- og pengespil, vi mennesker ellers går så meget op i. Han er Guds Søn, og det er altid det, det begynder og slutter med, når vi hylder Jesus som vores konge, ligesom folkeskaren dengang i Jerusalem. Ikke at denne tro på Jesus som vor Herre ikke sætter politiske spor, for det gør den, selvom det ofte ser ud til at være lidt småt med de spor. Men de spor, som er der, de er netop frugter af troen, der ikke kan plukkes uden at hænge på det træ, der bærer dem.

Derfor er der også i kristendommen en kraft, der virker for at adskille eller i hvert fald skelne mellem tro og politik. Den kraft udgår fra Jesu ukuelige vilje til ikke at lade sig fange ind i noget magtspil. At vi mennesker så til alle tider i større eller mindre grad alligevel trækker ham med ind i intriger og magtkampe, det kan Jesus jo ikke gøre for. Vi undgår ikke den slags. I den faldne verden, vi lever i, der bliver der udøvet magt, og vi står selv i både den ene og den anden ende, vi udøver og er underlagt magt. Men vi kan forsøge at udøve vores magt gennem kærlighed ved at se hen til Jesus og leve i hans lys. Og vi kan gøre det frimodigt, uden tanke på, om det skulle koste. Det gjorde det for Jesus, selvom det ko-

stede ham livet. Så stærk var det kærlighedens evangelium han forkyndte, udlevede og var.

Kærligheden, hjertegløden
stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.

Det er den konge vi hylder her palmesøndag, vel vidende at korsfæstelsen venter os lige om hjørnet. Men vi ser også frem mod påsken, hvor opstandelsen åbenbarer for os, at Guds kærlighed til Jesus og gennem ham til os er stærkere end dem magt, der tager sig døden som sit redskab. Ja, Guds kærlighed er almægtig, den sejrer altid til sidst. Som Jeg læste fra filipperbrevshymnen inden jeg gik herop på prædikestolen, det digt eller den salme, der formentlig er det allerældste stykke tekst i det nye testamente:

Derfor har Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.

Karsten Bjerreskov Farup

Kirkerne i Mørkøv

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 176: Se, hvor nu Jesus træder

Nr. 380: Op dog, Zion! Ser du ej

Nr. 57: Herre, fordi du

Nr. 192: Hil dig, Frelser og Forsoner!

Nr. 318: Stiftet Guds Søn har på jorden et åndeligt rige (nadver, v. 3-5)

Nr. 217: Min Jesus, lad mit hjerte få